

Isterinis meilės romanas

ARISTOKRATŲ
VESTUVĖS

JANICE
PRESTON

Isdrišau
tave pamilti

JANICE
PRESTON

Isdrišau
tave pamilti

Vilnius
2024

1817-ųjų kovas

Į kariatos, kuria tamsiomis, slidžiomis, permirkusiomis Londono gatvėmis važiavo panelė Libertė Lavdžoj ir jos sesuo Houpė, stogą barbeno lietaus lašai.

– Liberte, maldauju... Prašau, nedaryk to. Gideonas tau niekada neatleis.

Atitraukusi dėmesį nuo pro šalį bėgančių gatvių Libertė ryžtingai užgniaužė kilusias abejones. Ji nenori to griebtis, bet privalo. *Kas nors* privalo apsaugoti Gideoną nuo jo paties.

– Turiu imtis veiksmy, Houpe. Gideonas visai pašėlo, ir dėl to kaltas lordas Aleksandras Bečampas. Brolis man padėkos, kad saugau jį nuo kvailo elgesio padarinių. Kada nors.

– Ką gi, nemanau, kad pasielgei sąžiningai, be perspėjimo įtraukusi ir mane, – šiurkščiai atkirto Houpė. – *Sakei*, kad važiuojame į Hukhamą. Jei būčiau žinojusi, kad nusprendei aplankyti ne ką kitą, o Aleksandro tėvą, nebūčiau sutikusi tavęs lydėti. Liberte, jis yra *hercogas*.

Tokie žmonės kaip mes lyg niekur nieko nevaikšto į svečius pas tokio rango didiką.

Houpės reakcija Libertės nenustebino – ji jau nebesitikėjo, kad įvykiams pasisukus ne pačia maloniausia linkme sulauks kurios nors iš seserų palaikymo. Jos buvo tokios mažos, kai vos per keletą dienų numirė abu tėvai; sesutėms teko kliautis Libertės ir jos dvynio brolio Gideonu – tuo metu viso labo devyniolikmečių – globa. Dėdė Eustachijus pasirodė visai niekam tikęs. Nors oficialiai paskelbtas našlaičių globėju, jis buvo perdėm savanaudiškas, kad pajudintų bent pirštą. Ne-nuostabu, kad šeimynykščiams Libertės teikiama priežiūra ėmė atrodyti savaiame suprantama.

– Jei baiminiesi užėti, gali pasilikti karietoje, kol kalbėsiuosi su hercogu. Aš negaliu sau leisti bijoti, būtų per didelė prabanga. – Oi, kaip Libertė norėjo įsakyti vežikui Bilkui apsukti karietą ir grįžti į nuomojamą namą sostinėje. – Tai mano atsakomybė, esu vyriausioji...

– Liberte Luiza Lavdžoj, esi vyresnė viso labo penkiomis minutėmis; taip jau susiklostė, kad dabar *Gideonas* yra grafas.

– Jis savo elgesiu labiau primena peraugusį mokinuką, o ne karalystės didiką, – atkirto Libertė.

Praėjusį rudenį broliui dvyniui netikėtai perėmus Vendoverio grafystę, jo elgesys darėsi vis mažiau pakenciamas. Ar tikrai per daug prašyti, kad Gideonas padėtų rūpintis seserų ateitimi, užuot trunkęsis po miestą ir švaistęs naują įgytą turtą vynui, kortoms, žirgams ir niekam tikusioms moterims vilioti? Be to,

Libertė ilgėjosi brolio ir tų laikų, kai jiedu bendromis pastangomis stengėsi išlaikyti šeimą.

– Sakyčiau, grafo titulas Gideonui suteikia tam tikrų pranašumų. Nepamiršk, jei nenorime būti vėl išstremtos į Everšamą pas dėdę Eustachijų, mums nelieka nieko kito, tik kliautis gera brolio valia. Manau, Gideonas pasielgė labai kilniai, paremdamas visų trijų dalyvavimą pokylių sezone.

Libertė sukando dantis. Jei Houpė žinotų, kiek laiko teko įtikinėti Gideoną, kad šis leistų seserims atvykti į Londoną... Jei būtų brolio valia, Libertė neabejojo: jis mielai amžiams įkalintų seseris Everšame, o pats toliau mėgautųsi prabangiu titulo teikiamu gyvenimu.

Libertė dirstelėjo pro langą, tačiau nematė nei pilkų gatvių, nei skubančių, skėčiais prisidengusių praeivių, paltais ir apsiaustais apsigaubusių nuo siaubingai niūraus, šalto ir drėgno oro, kaustančio šalį jau visus metus. Jei ne Houpė ir Veritė, Libertė būtų mielai pasilikusi gimtinėje, toliau vietoj dėdės Eustachijaus – nevedusio motinos brolio, kuris visados gyveno kartu su Lavdžojais, – rūpintųsi namu ir gyventų nuo visų pasislėpusi.

Vis dėlto dvidešimt vienu Houpė ir devyniolikmetė Veritė nusipelnė galimybės pasigerinti gyvenimą. Mirus tėvams, nebuvo nei progos, nei lėšų kuriai nors iš Lavdžojų sesučių net pasvajoti apie pasirodymą aukštuomenei, tačiau tik iki tos dienos, kai per namo gaisrą netikėtai žuvo tolimas pusbrolis su dviem sūnumis; nuo tada Gideono padėtis staigiai pagerėjo.

– Nepamiršk, ką sakė ponja Maunt, – Houpės žodžiai nutraukė Libertės minčių srautą. – Blogo išsiauklėjimo

požymis lankytis pas aukštesnio statuso asmenis, pirmiau *jiems* nusiųntus vizito kortelės.

Ponia Maunt – tai ledi, kurią Lavdžojai nusisamdė kaip kompanjonę viešnagės Londone laikotarpiui. Kaip vikonto dukra ir grafo jaunesniojo sūnaus našlė, ši dama pažinojo daug visuomenės grietinėlės atstovų, todėl buvo tinkamiausia dama padėti Lavdžojų merginoms laviruoti po paslaptinę aukštuomenės pasaulį. Būtų geriausia, jei Libertė klausytų ledi Maunt patarimų. Tarkim, šią akimirką jai nuspėjauti į juos.

– Vargiai tikėtina, kad Čeritono hercogas atsiųs mums kvietimą, – kalbėjo Libertė. – Jei noriu jį įtikinti, kad užkirstų kelią netikusiam sūnaus elgesiui, panašu, neturiu kitos išeities.

– Netikiu, kad hercogas mielaširdingai atsižvelgs į provincijos dvarininko dukterį, pamokslaujančią apie sūnaus auklėjimo principus. Libe, dar nevēlu. Maldauju, važiuokime namo; pažadu, padėsiu įpūsti Gideonui į makaulę sveiko proto.

– Houpe, jau daug kartų bandėme, tačiau jis nekreipia į mudvi dėmesio. Bijau, kad brolis perdėm susitapatino su naujuoju statusu ir niekada nebebus toks kaip anksčiau.

Libertė nebuvo tikra, ar jai patinka tas žmogus, kuriuo tapo brolis dvynys. Gideonas atrodė paslaptingas ir nerūpestingas, artimas ryšys, nuo vaikystės siejės juodu su Liberte, dabar, rodos, pakibo ant siūlo galo.

Nuo tokio emocinio šaltumo man veria širdį.

Pasikišusi pirštinėtą ranką po vilnoniu apsiaustu, Libertė priglaudė delną prie krūtinės viršutinės dalies ir

ėmė ją trinti raminamais sukamaisiais judesiais, tačiau pažįstama skausminga tuštuma niekur nedingo – šis pojūtis merginą kankino jau penkerius metus, nuo tos dienos, kai mirė vaikystės meilė Bernardas.

Vėl atsidūrus Londone atgijo skausmingi prisiminimai, o kartu su jais – ir kaltė. O, kad Libertė nebūtų taip savanaudiškai priėmusi turtingos krikštamotės pasiūlymo finansuoti apsilankymą sostinėje, pokylių sezono šventėse. Jei Libertė būtų pasilikusi namuose, gal Bernardas ir jos tėvai tebevaikščiotų žemės paviršiumi. Laimei, bent jau turėjo progą atsisveikinti su sužadėtiniu. Vos Lavdžojams atvykus į Londoną, Libertė pilve pajuto sunkų, gniaužiantį nerimo gniutulą... jis kankinamai priminė jos egoizmą ir patirtą nesėkmę.

Vis dėlto Gideonas ir savo sesučių ji nenuvils. Net jei teks iš anksto nepranešus apsireikšti hercogo namuose.

Houpė netikėtai sugniaužė sesers ranką.

– Liberte, negali visą laiką mūsų sergėti. Gideonas – suaugęs vyras. Žinau, ilgiesi senojo Gideonas, bet jis dar ateis į protą, pamatysi.

– O jei neateis? Jei jis sėdės sudėjęs rankas, o galiausiai sugriauš sau gyvenimą? Ką jau kalbėti apie žalą, kurią beatodairišku elgesiu padarys judviem su Verite.

Jų šeimos kilmė jau ir taip abejotina – net be Gideonas, metančio prasto elgesio šešėlių. Tėvas buvo džentelmenas, tačiau motina – anglių pirklio duktė; pasak ponios Maunt, prekybininko genų taip lengvai nenusikratysi.

Karieta sustojo.

– Rodos, atvažiavome, – apimta pagarbios baimės pasakė Houpė. – Dieve!

Libertę akimoju išblaškė tolumoje pasigirdęs griauštinis, atšiauriai primenantis baisiausią gyvenimo dieną; tądien ji sužinojo, kad choleros protrūkis, apėmęs jų kaimą, nusinešė ne tik mylimų tėvų, bet ir Bernardo gyvybę, o juk kaip tik tuo metu Libertė sostinėje palaimingai matavosi sukneles ir ruošėsi debiutui. Ji nespėjo nė dirstelėti į pokylių salę, kai gavo laišką su prašymu skubiai grįžti namo.

Užgniauzusi prisiminimus, kurie tebeturėjo galią privilioti karštas, geliamas ašaras, Libertė dėbtelėjo pro lietaus vandeniui paplūdusį langą. Nurijo seiles. Ar *čia* Bečampų namai? Kokie milžiniški. Didingi. Baugūs. Tai ne namas, o rūmai. Penkiais korpusais ištįsusi Bečampų rezidencija galėtų praryti bent keletą kuklių namelių, panašių į tą, kuri Lavdžojai nuomojasi Žaliojoje gatvėje. Libertė vėl ėmė abejoti savo sumanymu, tačiau atvažiavusi tokį ilgą kelią neleis sau atsitraukti. Sutelkusi ryžtą, mergina pravėrė karietos dureles, čiupo vaškuotą skėtį ir išskleidė po pliaupiančiu lietumi. Blykstelėjus žaibui Libertė susigūžė, laukdama, kol vėl sudundės griauštinis. Ar audra dar labiau artinasi? Prabėgus kelioms sekundėms merginos ausis pasiekė perkūnas – rodos, garsas ataidėjo iš tolėliau nei prieš tai, todėl ji vėl įkvėpė oro. Nebeleido sau ilgiau abejoti. Bilkui ištiesus ranką, Libertė greitai nulipo laipteliais ir atsidūrė prie įspūdingų, sandariai uždarytų Bečampų rezidencijos durų.

Libertė kilstelėjusi greitai paleido žalvarinį belstuką, kuris buvo taip nepriekaištingai išblizgintas, kad švytėjo net niūrioje gelsvai pilkoje popietės šviesoje. Mergina laukė jausdama, kaip irzulys įveikia baimę, kuri

buvo užvaldžiusi artėjant susitikimui su tokio aukšto rango didiku. Kodėl taip ilgai neatidaro?

– Kas?..

– Ar galėčiau kuo nors padėti?

Libertė staigiai apsisuko. Nuo namo tolo karieta, galimai atvežusi čia šį žmogų... Mergina nukreipė neramų žvilgsnį į vyro veidą, iš dalies temdomą skėčio; ūmai Libertė aiktelėjo, iš pykčio jai užgniaužė pilvą. Greitai sutelkusi ryžtą išsitiesė, nors ir drebėjo keliai. Atsidūrus taip arti, Libertę išgąsdino baisi lordo Aleksandro Bečampo išvaizda – ūgis ir platus pečiai išdavė, kad tai stiprus vyras.

– Atėjau pasikalbėti su jūsų tėvu apie tamstos elgesį.

Lordas įsitempė ir grėsmingai suraukė tamsius antakius.

– *Atleiskite?*

Libertei pravėrus burną, Bečampas iškėlė ranką ir atkišo delną, neleisdamas jai prabilti.

– Madam, nekreipdamas dėmesio į faktą, kad mudu anksčiau nebuvo susitikę, su liūdesiu pranešu: hercogo nėra namuose. – Vyras pro Libertę metėsi link durų.

– Milorde, gal mudu matome vienas kitą pirmą kartą, bet aš žinau, kas jūs toks. – Libertė sukando dantis. Aleksandrą Bečampą atpažintų bet kur, ir visai nesvarbu, kad matė jį tik iš toli, kai tas nenaudėlis patenkintas balažin kur vedėsi Gideoną. – Ant durų pritvirtintas belstukas. – Libertė stengėsi kalbėti kiek įmanyma išdidžiau. – Vadinasi, šeima namuose.

– Bent vienas šeimos narys, tačiau tai nėra mano tėvas. Ką gi, gal man atleisite? Gal jums patinka būti lauke tokiu oru, tačiau užtikrinu, man – ne. – Pradėjo

vertis laukujės durys. – Siūlau išdėstyti nusiskundimus raštu. Jei atsiųsite laišką čia, jis bus pristatytas perskai-tyti mano tėvui, duodu garbės žodį.

Laisvamanio palaidūno garbės žodis!

Prasivėrus durims, pasirodė livrėją vilkintis liokajus.

– Atleiskite, milorde, – gaudydamas kvapą kalbėjo jis. – Pasigirdus beldimui į duris, buvau apačioje.

– Nereikia atsiprašymų, Viljamai. Ši... – Libertė įsi-tempė. Jo šviesybei nužiūrinėjant ją nuo galvos iki kojų, mergina pastebėjo, kaip nežymiai pakilo viršutinė jo lūpa. – ... *persona* norėjo pasikalbėti su mano tėvu. Pa-tariau parašyti laišką.

Įdavęs tarnui varvantį skėtį, Bečampas žengė į prieš-kambarį. Libertė užvaldė neviltis, net oro sunkiai sekėsi įkvėpti. Važiuoti čia ir susitikti su hercogu – nutrūkt-galviškas poelgis, tačiau bent būtų turėjusi galimybę pasinaudoti įtikinėjimo galiomis. Tiesa, Libertė niekada nebuvo susitikusi su Aleksandru, bet jei jis sužinotų, kas ji tokia?.. Gal ji sugebėtų apeliuoti į jo kilniausias savybes?..

– Lorde Aleksandrai! Maldauju! – Libertė pabandė išsisukti nuo liokajaus, tačiau jis neleido merginai mestis į priekį, naudodamasis vis dar išskleistu Jo švie-sybės skėčiu. – Prašau, palaukite.

Vos prasprūdusi pro skėtį Libertė išvydo Jo švie-sybę – jis stovėjo vietoje ir žvelgė į įsibrovėlę abejingu, nuvargusiu veidu. Įgavusi drąsos, mergina prie slenksčio numetė savo lietsargį ir pasileido link Aleksandro, greitai pralėkdama pro vis dar tebesipriešinantį liokajų.

– Prašau. Galime pasikalbėti? Esu Gideonso sesuo.

Lordas dar kartą suraukė antakius, kaktoje vėl susidarė tamsus griovelis.

– Gideonas? Kas tas Gideonas?

– Lordas Vendoveris.

– Užjaučiu.

Libertė susivaldė.

– Jei jūsų nuomonė apie jį tokia prasta, kodėl kartu praleidžiate tiek daug laiko?

Aleksandras dirstelėjo merginai per petį.

– Viljamai, malonėk paimti madam apsiaustą ir skrybėlaitę. Įsakyk poniai Himlei atnešti į svetainę vyno ir pyragaičių, taip pat surask tarnaitę, kuri galėtų pasėdėti kartu su mumis... – Nužvelgęs Libertę nuo galvos iki kojų, Aleksandras išžiūrėjo jai į veidą. Šviešios vyro akys spinduliavo šaltį, merginos kūną nukrėtė drebulys. – Reikia laikytis padorumo normų, – pridūrė lordas. – Gal *jūs* ir galite be sąžinės graužaties apsi-reikšti aukštesnio statuso asmenų namuose nekviesta ir be palydovės, madam, bet vyrui atsarga gėdos nedaro.

Koks įžūlumas!

– Lauke stovinčioje karietoje laukia mano sesuo, – aiškino Libertė, nusimesdama šlaputėlį apsiaustą. – Ji pernelyg baili – bijojo eiti vidun ir kalbėtis su jūsų tėvu.

– Pernelyg baili ar pernelyg protinga? Spėju, antras variantas. Gal ir jums būtų išmintinga išsiklaudyti į sesers nuogaštavimus. – Atsainus lordo tonas Libertę dar labiau įsiutino. – Viljamai, malonėk pakviesti ją prisijungti prie mūsų. Viešnios sesuo negali kiurksoti lauke. Bet man vis tiek prireiks tarnaitės, – šūktelėjo tolstančiam liokajui.

Lordui dar kartą nužvelgus Libertę, ji vidujai sudrebėjo. Ruošdamasi vizitui pas hercogą, pasidabino geriausia sodriai žalios spalvos vakarine suknele, pasiūta iš bombazino¹, tačiau matydama abejingą, tiriamą Jo šviesybės žvilgsnį Libertę pasijuto taip, lyg vilkėtų skarmalais. Suknelė neatitinka paskutinės mados – mergina neprisivertė švaistyti pinigų naujiems apdarams, turėdama pilną penkerių metų senumo lagaminą beveik nedėvėtų suknelių ir aksesuarų, – bet vis dėlto atrodo padoriai.

– Atsarga gėdos nedaro.

Jis kalba apie save! Jam rūpi ne mano reputacija, o tai, kad galiu pabandyti jį ipainioti į pinkles!

Libertė ištiesinusi pečius kilstelėjo smakrą.

– Kur yra toji svetainė, sere? – Ji didžiavosi prakilniu tonu, kurį pavyko nutaisyti.

Aleksandras visiškai ramiai nuėjęs prie netoliese esančių durų pravėrė jas.

– Prašau čia, madam. – Vyro tonas buvo atmieštas atsainia pašaipia.

Libertė aukštai iškėlus galvą pasileido į priekį. Kaip šis žmogus drįsta elgtis taip, lyg ji būtų visai nesvarbi? Tiesa, tenka pripažinti, kad Libertės pyktį labiausiai kurstė patirtas pažeminimas. Savaime suprantama, hercogo sūnui ji atrodo nereikšminga. Lordas nusekė paskui Libertę į elegantiškai apstatytą kambarį skaisčiai raudona spalva virš baltų plokščių nudažytomis sienomis. Aukštas lubas įrėmino įmantriai pritaisyti

¹ Šilkinis audinys (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

karnizai, tris didelius langus dengė subtiliai margintos, grindis siekiančios užuolaidos.

– Susidarėte klaidingą įspūdį.

Išgirdusi balsą sau už nugaros, Libertė krūptelėjo. Nustojusi tyrinėti kambarį, ji apsisuko ir išvydo lordą daug arčiau, nei tikėjosi. Pilve pajuto nervingą virpulį, pirmą kartą iš taip arti pažvelgusi į blyškias, sidabrinio atspalvio akis ir įsitikinusi, kokį milžinišką pasitikėjimą jos spinduliuoja. Ir kodėl turėtų būti kitaip? Aleksandras – ne tik vieno galingiausių šalies hercogų sūnus; lordas nuosaikiai, tačiau nuodėmingai dailus – tiesia nosimi, ryškiais skruostikauliais, virš tvirtos smakro išryškėjančia dailia burna. Libertei atrodė, lyg tos pilkos akys vertų kiaurai, nepaisant to, jos buvo tamsios lyg sidabrinė moneta ir neišdavė to, kas dėjosi vyro galvoje.

Žengtelėjusi atgal, Libertė atplėšė žvilgsnį nuo vyro akių. Dailiai surišta kaklaskarė – oi, kaip Gideonas norėtų, kad *jo* kamerdineris turėtų tokių įgūdį, – papuošta paprasta auksine rimbo pavidalo smeige, aukščiausios kokybės šviesiai žalias švarkas išryškino plačius pečius ir raumeningas rankas. Po puikiai priglundančiu švarku vyras dėvėjo pilkais ir baltais dryžiais margintą liemenę, paryškinančią tvirtus krūtinės raumenis. Libertės žvilgsnis nuslydo žemyn: ji matė dailias šlaunis, aptemptas kreminio atspalvio pusilgėmis kelnėmis. Aleksandras atrodė panašus į korintietį. Pasak Gideono, taip vadinami vyrai, kurie mėgaujasi ir didžiuojasi jodinėjimu, bokso ir fechtavimo pasiekimais.

Hercogo sūnus graikų dievybės veidu ir kario kūnu. Kaip vienas žmogus gali turėti tiek daug privalumų?

Libertė vėl sutelkė dėmesį į Aleksandro veidą, tačiau tvirtų šlaunų vaizdinys vis tiek įsirežė atmintin. Vyras ją stebėjo. Sprendžiant iš pakeltų lūpų kampučių, Libertės susidomėjimas jį pralinksmino. Išsigandusi, kad Aleksandras pastebės ją, nužiūrinčią jį lyg skulptorius savo kūrinį, mergina nurijo seiles ir giliai įkvėpė. Bet ir tai nepadėjo nusiraminti. Vyriškas, pikantiškas aromatas kuteno Libertės jusles, ir pojūtis, lyg pilve skraidytų drugeliai, tik dar labiau sustiprėjo.

Mergina įstengė nutaisyti rūgščią miną. Juk čia lordas Aleksandras Bečampas – nenaudėlis, vedantis Gideoną iš kelio. Kilstelėjusi smakrą, Libertė iš aukšto nudelbė vyrą, tačiau žvilgsnis, kuris sėkmingai nuginkluodavo net pikčiausius pinigų reikalaujančius pirklius, Jo šviesybės visai nepaveikė – jis viso labo pasipūtėliškai suraukė antakius.

– Klaidingą įspūdį, milorde?

– Taip.

Gilus, mandagus vyro tonas vėrė Libertę iki pat gyvuonies; lordo žvilgsnio, skirto jai vienai, jėga vėl sužadino plazdesį pilve.

– Leiskite prisistatyti. – Aleksandras nusilenkė, veiksmas atrodė atmieštas pajuoka. – Eivonas jūsų paslaugoms. Panelė?..

Vyro žodžiai padėjo nuvyti šalin susierzinimą.

– Ką pasakėte? Koks dar Eivonas?

– Aleksandras yra mano brolis. *Jaunesnysis* brolis. O aš esu Eivono markizas, kitaip tariant, lordas Eivonas. – Jis kilstelėjo galvą. – Jums reikia papasakoti

apie mandagumo kreipinius? Kiek suprantu, judu su broliu užaugote ne kilmingųjų rateliuose.

Libertės veidas išraudo. Ponia Maunt buvo perspėjusi, kad žinia apie tikrąją Lavdžojų kilmę greitai apskries aukštuomenę. Be jokios abejonės, Jo šviesybei taip pat žinoma, kad merginos tėvas buvo anglių pirklys. Libertė nevalingai dar aukščiau kilstelėjo smakrą.

– Sere, šiais klausimais nesu neišmanėlė. Jei Gideonas kada nors susilauks sūnaus, jam atiteks antrasis tėvui priklausantis – vikonto Heksbio – titulas; šiuo mandagumo vardu sūnus naudosis iki Gideono mirties, kai pagaliau taps Vendoverio grafu.

– Gera žinoti, kad, jūsų brolių priėmus į perų luomą, šio to išmokote. Bet, rodos, elementarios mandagumo taisyklės jums nežinomos. Įprastas atsakymas į prisištatymą – taip pat atskleisti savo vardą.

Libertė įsiuto – šis vyras teisus, jos veidas dar labiau išraudo. Gal lordas Eivonas ir primena vieną tų marmurinių statulų, kuriomis mergina praėjusią savaitę žavėjosi Britų muziejuje, tačiau elgiasi taip pat globėjiškai ir pasipūtėliškai, kaip bet kuris kitas vyras iš tų, su kuriais Libertei, deja, teko susipažinti.

Dar kartą išsitiesusi, ji iš aukšto nudelbė pašnekovą.

– Esu panelė Libertė Lavdžoj.

Sudomino? Pirkite knygą
IŠDRĪSAU TAVE PAMILTI
bene geriausia kaina **ČIA**

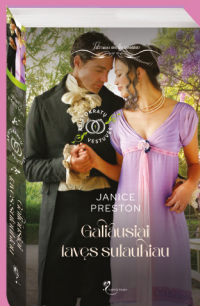
Istorinis meilės romanas

Aristokratų Bečampų pasaulis – ne vien pokyliai ir pramogos. Jame gausu ir paslapčių, kurias reikia atskleisti, ir drąsos įsimylėti taip, kad kelio atgal nebebūtų. O juk tikra aristokratų meilė vainikuojama vestuvėmis.

Ji visai netinka... tapti jo hercogiene!

Eivono markizas Dominikas Bečampas yra galingo hercogo įpėdinis, todėl jo pareiga – išsirinkti tinkamą žmoną. Būsimoji nuotaka turi pasižymėti nepriekaištingu išsiauklėjimu, puikiomis manieromis ir grakštumu. Bet ar kokia nors mergina gali atitikti šiuos griežtus reikalavimus? Tik jau ne energingoji Libertė Lavdžoj, įstumta į aukštuomenės pasaulį, prieš tai daugelį metų niekam nežinoma gyvenusi provincijoje. Ji perdėm išūli ir audringa... Bet kodėl ji yra vienintelė ledi, apie kurią įstengia galvoti Dominikas?

 svajonių knygos

www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos

PASIDALINK,
KAD SKAITAI